

DANICA.

Katolišk cerkven list.

List 50.

V četrtek 15. grudna 1853.

Tečaj VI.

Božji rožicel.

Karkoli rožic je polja.
 Kar gora, vert, jih gaj ima.
 Počasi umerjejo;
 Al ena se še le smeji.
 Ko ji nikjer več sester ni —
 Ime ji je Marija.

V jeseni zadnja rož merje.
 Ji slana cvetjice ospe.
 In rožica je vela;
 Al ene pa cveti obraz.
 Ko druge že umoril mraz —
 Ime ji je Marija.

Za rožice ni vsaki svet,
 Al nje povsod se najde cvet,
 Leskeci svet dušeci.
 Ki leto, zima in pomlad
 Jo evesti najde vsakikrat —
 Ime ji je Marija.

Ne skloni je vihar, ne mraz.
 Peresje ji ne spuli čas
 Ti rožici prečudni;
 Zatoraj bodi hvaljena,
 Nebeška večna rožica.
 Oj, rožica Marija!

J. V.

Poslednja sodba.

VII. Obsodba pogubljenja.

Potem, ko bo nad izvoljenimi vesela rabsodba izrečena, se bo Gospod k tistim na levi strani stoječim obrnil, ki bodo od nevošljivosti, jeze, sovraštva, togote, zlobe, obupnosti in tuge do živiga vsi presunjeni. Sodnik pa bo sklical vse moči svojiga maševanja in vse oblasti svoje kaznovavne pravice, de jih bo ob enim vse skupej nad sovražnike svoje spustil.

In Kristus se bo s svojim obrazom proti njim obrnil, ki bodo zgrudeni na zemlji ležali, in se jim bo duša v persih tresla. Oh, njegovo obličje ne bo več milo, prijazno in ljubeznjivo, ampak strašno, resnobno, oestro, goreče. Ker zdaj je ura prišla, de se On s strahovitostjo svojo opase, in z mečem svoje besede hudobne mori. Z oestro besedo jim bo najprvo njih hudobije in njih nehvaležnost očital. Ti, spačeno ljudstvo, ti, gadja zalega! kako si vender vsih gnad in dobrot pozabilo, ki sim ti jih bil tolikrat in tako obilno nameril! Kako nehvaležni ste bili do mene, vi, nezvesti izdajavci!

„Kaj sim vam še storiti zamogel, de bi vam storil ne bil?“ (Iz. 5, 4.) Zavolj vas in zavolj vašiga izveličanja sim se včlovečil, sim vašo naturo oblekel, de bi v nji vas zgubljenih poiskal:

lakoto in žejo sim terpel, de bi vas z nebeško jedjo in nebeško pijačo poživiljal; trudil sim se in potil, de bi težko butaro grehov z vaših ram odvdignil; izdan sim bil, de bi vas odrešil, bičan, de bi šibo jeze svojiga Očeta od vas odvernili. Kaj sim vam še storiti zamogel, de bi vam storil ne bil? Z bodečo ternjevo krono sim dal svojo glavo razbosti, de bi vas z nebeško slavo venčal; dal sim se oraniti, de bi vas ozdravil. Svojo kri sim prelil, de bi vas čisto omil, svoje roke na križu razpel, vas objeti, jih razklenil, vas blagosloviti. Umeril sim, de bi vam življenje prinesel, in od mrtvih vstal, de bi vam dal gotovo zastavo za vaše vstajenje. Kaj sim vam še storiti zamogel, de bi vam storil ne bil? — Vi ste moje terpljenje zaničevali, moje zakramente zasmehovali, mojo kri z nogami teptali. — Potem bo njegov glas kot gromenje zadonel nad glavami pogubljenih: „Zdaj gre nad-te konec, in jez bom spustil nad-te svojo jezo, in te bom sodil po tvojim življenju, in bom vse tvoje hudobije nad-te razsul. Moje oko ti ne bo prizaneslo, in nobeniga usmiljenja nočem imeti, temuč tvoje življenje ti hočem zadeti in tvoje hudobije sred tebe djati, ker vediti morate, de sim jez Gospod, kateri kaznuje.“ (Ezech. 7, 3. 4.)

In de bo mera njih kesanja, njih bolečin, njih britkosti in obupnosti do verha in spreobilno napolnjena, jim bo blago srečo izvoljenih, ki so jo zgubili, in obžalovanja vredno nesrečo, ki so si jo napravili, predočil s temi besedami: „Glej, moji služabniki bodo jedli, in vi bote stradali; glej, moji služabniki bodo pili, in vi bote žejni; glej, moji služabniki bodo od serčniga veselja poskakovali, in vi bote od zlobe svojiga serca vpili in v britkosti svoje duše tulili.“ (Iz. 65, 13. 14.) In ko bo to izgovoril, bo Gospod vse kupe svojiga serda, ktere si je od začetka sveta skozi toliko stoletij nadeval, nad-nje izpljuval; na glas bu vpil in s strahovitim glasom požarno obsodbo nad njimi zagromel, de bo kot tresk pogubljenim po ušesih donelo.

Slišite in trepetajte! Pa kako zamore umerljiv človek to besedo izreči, ker se že o sami misli na to kri v žilah širi in zastaja! O nebo in zemlja, zrak, morje, goré in doline in vse stvari! zaženite jok in vek, ko Sodnik svoje usta odpre in strašno besedo spregovori: „Poberite se spred mene, vi prekleti, v večni oginji!“

Poberite se! — o britko ločenje! Poberite se spred mene! — o težka zguba! Vi prekleti! — o neizrekljiva nesreča! V večni oginji! o terpljenje, ki žge in nikdar konca nima! Spremislimo obsodbo po njenih posameznih besedah: vsaka zmed njih je ojster meč za nesrečne duše!

Poberite se spred mene, ki sim vaš Bog, vaš prvi začetek in vaš poslednji konec! Poberite se zmed moje prijaznosti, zmed mojega varstva, spred mojega kraljestva, spred mojih nebes, spred gledanja mojega bistva in spred večniga vira mojega izveličanja! Poberite se spred sladke drušine z mojo preblašeno Materjo, poberite se spred vsih izvoljenih, spred vojskanih trum angelov, spred zveličanih verst aposteljnov, mučencov, spoznovavcov in devic!

O kako premožniga, ki veliko znanja ima, hudo boli, ako je iz domovine izgnan, in se od svojih staršev, od svoje žene, od svojih otrok, od svojih sorodnikov in tovaršev, ki ga serčno objemajo, ločiti mora! — Oh kakšna neznana britkost mora biti za hudobne, iz nebeške domovine, na katero so po svetim kerstu pravico imeli, izpahnjani biti, in to ne za majhin čas, ampak za celo dolgo večnost! Oh koliko zmed teh na levi strani stoječih bo svoje starše, prijatelje, znanke, brate in sestre na desni večniga Sodnika zagledalo, iz njih drušine za vselej in na večno odločenih! Veliko zmed njih, ki zdaj v enim mestu, v eni hiši, v eni družini skupej prebivajo, bo takrat tožilo, de so ločeni, ker se bodo eni med izvoljenimi, eni pa med zaverženimi znajdlji, in bo med obdvojnimi prepadi, čez kteriga noben most ne prepelje.

Ločitev od Boga je v resnici med vsimi strahotami, kterih se je bati, nar. strašnejši, in če po besedah svetiga Avgustina gledanje Božje vso nebeško blagost obseže, tako mora odvzetje tega gledanja v peklju vsa kazen, to je nar. hujši, nar. težji vsih kazen biti. Poberite se spred mene! — Tedej Bog trepetajočiga grešnika zapusti, in njegovi sovražniki se bodo zoper njega vzdignili in rekli: Pregranjajte in primite ga, ker nikogar ni, de bi ga resil. — Zapusti ga Božja previdnost, ker nič več zanj ne skerbi; zapusti ga njegova modrost, ker z nobenim žarkom več njegoviga temotniga serca ne razsvetli; zapusti ga Božja vsigamogočnost, ker ga odslej nič več sovražnikov njegovih ne brani; zapusti ga Božja dobrotljivost, ki ga nič več ne ljubi; zapusti ga usmiljenje, ki se ga vekomej nič več ne usmili; le eno ga ne zapusti — ojstra pravica z njenimi britkimi mukami. Potem se bo njegova vest zbudila in ga z ognjenimi šibami tepla, ko bo neprenehama s tistimi besedami prerokovimi proti njemu klicala: „Vedi in poglej, kako hudo in grenko je, svojiga Gospoda in Boga zapustiti!“ (Jerem. 2, 19.)

Poberite se spred mene, vi prekleti! — Grozovitna zakletev, ki jih prešine in vse zadene, kar je na njih in v njih! Prekleti so toraj na duši, prekleti na telesu, prekleti v spominu, prekleti v umu, prekleti v volji, prekleti na očeh, ušesih, disku, okusu, na rokah in nogah, prekleti na zemlji, prekleti v času, prekleti v večnosti! — Ko je Ezav po svojim bratu ob očetni blagoslov okanjen bil, je na glas jok zagnal in tulil in vpil: „Blagoslovi tudi mene, moj oče!“ Oh, kako strašin vek bodo še le pogubljeni zagnali, ko bodo vidili, de ne bodo le ob očetni blagoslov pripravljeni, ampak od Očeta vekomej prekleti, in to zavolj tako praznih reči, zavolj kratkiga vžitka, posestva in časti!

Poberite se spred mene, vi prekleti, v večni oginji! — To bo posebin in strasin oginji, ki jih čaka. Gori, pa ne povzije — plameni, pa nič ne vpepeli — pece, pa ne umori — neizrekljive bolečine dela, pa življenja vendar ne vzame. Ta oginji ne daje nič blisa, ampak le grozo žari; ne daje

svitliliga plamena, ampak je le požertni ogorek černe smolenice v svojim gostim dimu. In kar je še strašnejši mem vsiga slišati, je besedica večin, pojdite v večni oginji! Ta beseda je kot požigavin blisk, ki treši v dušo in telo, ki vse vezi moči razveže, in čut in zaved odvzame. In če že tisti, ki ga strela majhno zadene, kot mertev na tla pade, in se na vsih udih omamljen kot brez življenja ne gane, kakšna še le bo enkrat s tistim bliskom Sodnikovim, ki dušo in telo v peklenski plamen treši, v oginji, ki je hudiču in njegovi derhali pripravljen! Večni Bog! kdo zamore globočino terpljenja, velikost reve in obseg strahote premeriti, ki jo duša v tej drušini peklenskih pošast najde?

Ko je nato obsodba izrečena, in zaverženi vidijo, de jim je vse upanje in tudi nar. manjši tolažilo na vekomej odvzeto, bodo vpili: Gorje, gorje, gorje! Vi, hribi padite na nas, in ve, gore, pokrite nas! In bodo svoje oči proti nebu povzdignili, in svoje usta z grozovitim preklinjevanjem natlačili, s kterim se bodo nad Sodnikom nosili. Tedej bodo zaklinjali dan in uro svojiga rojstva, starše, ki so jih rodili, persi, ki so jih dojile, sapo, ki so jo dihal, zemljo, po kteri so hodili, svetlobo, v kteri so živeli. Njih kričanje bo enako levovimu rjoventju v pušavi, in se bo grozovitno razlegalo čez sodnje mesto. Potoki solz obupnosti se bodo iz njih oči udirali, in v zlobni bolečini bodo vpili: Ve, nebesa! jokajte se z nami, in spremljavajte naše žalovanje. Vi, življi! dajte se omečiti, in imejte usmiljenje z našo revo in nadlogo. Ti, oginji, požri nas! Vi, vodni valovi, pogoltnite nas! in ti, zemlja odpri svoje žrelo, in pograbi nas! in ti, razpadajoči svet, zagrebi nas na vekomej pod svojimi razvalinami! —

Vse to in še neskončno hujši bo nad-te prišlo, ako pokore ne storiš!

„Strašno je, priti v roke živimu Bogu!“ (Hebr. 10, 31.) O Gospod! usmili se nas, usmili se, usmili se nas, in ne hodi z nami v sodbo! —

De sim kriv, to sam spricujem.
Sam pred sabo se sramujem.
Pa zanesi, Bog! zdihujem.

Nisim vredin odpusanja;
Vender, Bog pomilovanja!
Vari v oginji me jokanja.

Cerkvena slovesnost v Dreženci na Tominskim.

„Zgodnja Danica“ je že marsikrat kaj povedala, kako pobožni Slovenci po Kranjskim in drugej lepoto hiše Božje ljubijo in toraj za nje zalisanje skerbijo. Naj enkrat tudi iz Tominskiga nekaj takšniga med svoje drage povedke sprejme. — V Tominskim dekanatu je duhovnijska Dreženca. Goreci dušni pastir, častiti gospod Sušnik vedo sebi izročene ovčice za sveto pobožnost unemati, in farmani so v kakih desetih letih okoli 5000 goldinarjev za olepšanje hiše Božje podarili. To gotovo ni malo v sedanjih tesnih časih in za srečo, ki šteje le nekaj čez 900 duš. Napravila sta se namreč dva nova altarja, nova prižnica, nov Božji grob: kupile so se majhne orgle, en nov kelih, veliko mašnica oblačila itd. Pa nar. lepsi kinč pri cerkvi se je do zdeje še pogrešal, namreč za to cerkev spodobno, prijetno zvonjenje. Že več let so farmani o ti potrebi govorili, zadnjič sklenejo: Zvonovi se morajo napraviti, naj veljajo, kar hočejo!

Naročili so se tedej pri slavnim Ljubljanskim zvonarju, gosp. Ant. Zamasa-tu, trije novi zvonovi, ki so bili — vsi skupaj 31 centov teže konec mesca kozoperska vlti, v Gorici od velikiga škofa in kneza Frančiška Ksaverja blagoslovljeni, in so srečno na svoje namenjeno mesto prišli. Neizrečeno so se farmani novih zvonov veselili; — in ko se je zaslislalo: Zdaj jih peljajo! se mlade deklice s cveticami v rokah v procesijo napravijo in zvonovam naproti grejo. Z veseljem in s svetim strahom se jim bližajo, jih pobožno poljubijo in potem lepo ovenčajo. To pobožno obnašanje nedolžnih deklic je vse pričujoče do solz ganilo. Pa tudi odraseni in stari so od vsih strani vkup hiteli, videti zdavno zaželeni kinč svoje cerkve, in veselja vsi navdani so tudi oni po izgledu nedolžne mladine blagoslovljene zvonove poljubovali. Veselje farmanov pa je bilo dovršeno, ko so prelepo vibrani zvonovi v kakih desetih dneh že v zvoniku zapeli, in ko se je njihov prijetni glas po celi duhovni do zadnje hiše razlegal.

Ta veseli dogodek svojim farmanam bolj živo v spominu ohraniti, so dušni pastir za poslednjo nedeljo po binkostih slovesno službo Božjo napravili, pri kateri so sicer kakor navadno za poljske perdelke tega leta, pa še posebno za nove zvonove, ki so srečno na svoje mesto došli, Boga zahvalili. Pri tej slovesnosti je bilo zraven domačiga dušnega pastirja še šest drugih duhovnov; tudi visoko spoštovani župan velike Kobarjske županije, v katero duhovnija Dreženca spada, gosp. Izidor Pagliarucci so bili pričujoči. In ker je bil prav prijeten jesenski dan, se je bilo veliko pobožnih iz sosednih duhovnij sošlo, ki so se po dokončani lepi službi Božji vsi zadovoljni proti domu vernili. — Za pridigo so bili dušni pastir ta dan družiga duhovna naprosili, katerimu so okoljsine in dušne potrebe dobro znane. Pridiga je bila cerkveni slovesnosti primerjena, namreč od cerkvenih zvonov, in takole izpeljana: Od sodne trobente, ktere sv. evangeli te nedelje opomni, se je obrnil govor na cerkvene zvonove, od kterih se je potem v dveh delih govorilo. V prvem od zvonov in njih koristi sploh, in posebej od blagoslova cerkvenih zvonov in njih rabe ali prida pri cerkvah. V tem delu se je med drugim v prilikah pokazalo, koliko moč ima cerkveno zvonjenje do človeških sere, potem je bil razložen cerkveni blagoslov ali žegen zvonov, zadajč pomen vsakteriga navadniga in nenavadniga zvonjenja, in kakšne misli naj verni pri mnogoterim zvonjenji obudijo. V drugim delu je bil govor od treh novih zvonov te cerkve, od njih dobrotnikov — pa tudi nasprotnikov, ki se vselej in povsod pri vsaki pobožni in koristni napravi oglašijo. V tem delu je pridigar nar prej kerstnih imen novih zvonov opomnil, in iz življenja vsakteriga svetnika, kterih imena novi zvonovi nosijo, nekoliko na kratkim povedal; farmanam pa je tiste čednosti sleherniga svetnika posebno živo priporočal, ktere jim priporočiti je nar bolj potrebno spoznal, ter jih prosil, da naj se teh nauk pogosto, ko se jim bojo ti zvonovi glasili, spomnijo. Na dalje je farmane spodobno pohvalil o njih skerbi in gorečnosti za olepsanje hiše Božje, ter jim pokazal, kako dobro shranijo, kar za Božjo čast oberejo. Pa tudi nekterih nasprotnikov — de bi se pobožni nad njimi ne pohujšali — ni pozabil, ter je krotko v prilikah povedal, kar takim gre. Vsak je razumel, pa tiho shranil, kar ga je zadelo. Opomnil je tukej pridigar vedne vojske, ki je na svetu med Božjim in satanovim kralje-

stvam; spomnil je farmane mnogih pergodkov, ki so jih sami doživeli, kako so se namreč vselej nasprotniki oglašili, kadar se je kaj za Božjo čast ali za podučenje ljudstva pri cerkvi ali v srenji pripravilo; de so pa ravno takigluhi in mutasti, ko se razujdanost in pohujšanje razširja, ali de razujdanost celo zagovarjajo in podpirajo. Iz vsiga je vsak lahko spoznal, za kteriga kralja se bojuje, — in pa, od kod so nasprotniki pri pobožnih in koristnih napravah. To pa se je tako izustilo, de je bilo dobrim v podučenje, malopridnim pa v rodovitno posvarjenje. — Po pridigi je bila slovesna peta masa, med katero je grom možnarjev na vse poglobitve dele mogočno odgovarjal, in se daleč po celi okolici razlegal. In ko se je na zadnje pred izpostavljenim Rešnjim Telesam hvalna pesem zapela, ter se novi zvonovi v zvoniku veličansko oglašili, je bilo vsim pričujočim nekako čudno pri sereu, kakor bi jih skrivna moč od zemlje povzdigovala. — Po dokončani službi Božji je bilo še darovanje za cerkvene potrebe, pri kterim so se farmani spet radodarni skazali. — Tako se je sklenila ta cerkvena slovesnost, od ktere se bo še prihodnim rodovam pripovedovalo. —

Ogled po Slovenskim.

Iz Ljubljane. Iz Afrike je žalostna novica prišla, de je 8. kozoperska po dolgi boichnosti v Berberu v Gospodu zaspal naš rojak Matevž Milharčič, in de je huda bolezen gosp. Luka Jerana prisilila, v domačijo verniti se, okrepčat slabo zdravje.

Podfara v Rudniku je podeljena gosp. Valentinu Ravnikarju, in podfara v Zaplani gosp. Jožefu Lavriču. V Preserje pride za kaplana gospod Jožef Pretner, in na Vače gosp. Martin Korošic iz Zaplane. Gosp. Anton Jerina je iz Sentvida pri Ljubljani v Smario prestavljen; gosp. Jožef Partel ostane še v Tomišlu.

Celovski odbor društva sv. Mohora je naznanil, de se 1. del „domačih ogovorov“ tudi pri bukvarjih po 50 krajcarjev prodaja. — Za prihodnje leto bo društvo izdalo: 1. del življenja svetnikov, 11. del Gofinetovih bukev in 1 zvezek Javornikoviga svetiga pisma. — Matico napraviti, bo a) društvo na svetlo dalo: Praprotnikovo knjižnico, Cvekove pesmi in Koledo društva sv. Mohora. Te bukve se bodo le pri bukvarjih, pa dober kup dobivale. Dobiček se bo obrnil za matico. Slovenski pisavci so povabljeni, za Koledo sestavkov poslati, ki bodo plačani. b) Kar se za ktere koli družtvene bukve dobi, se dene na stran za matico. c) Milostivi Lavantinski škof so drugi natis življenja svetnikov društvu v lastnino darovali, de se matica ležej napravi. d) Vsi prijatli so prošeni, društvu v ta namen kakšni dar poslati. — „Solski Prijatelj“ ostane tudi v v prihodnje družtveni časnik in velja za družbano sv. Mohora, ki 3 gold. letnine plačujejo, 36 kraje. za celo leto po pošti; za une, ki 1 gold. 30 kraje. letnine plačujejo, 1 gold. 36 kraje.; za tiste, ki niso pri društvu sv. Mohora, 2 gld. 12 kraje. — Za leto 1852 in 1853 zamore še zdaj, kdor hoče, k društvu pristopiti.

Iz Gorice 30. listopada. S. — Ravno en mesec je, kar so se v Gorici zopet šole odperle, zakaj pri nas, kakor Vam je znano, en mesec poznej šole začnajo, kakor v Ljubljani. Tega Vam ne bom pravil, de se v začetku šol sveta masa poje, in sveti Duh na pomoč kliče, ker je to povsod med katoličani navadna reč; samo to Vam povem, de so nekdej, namreč v predšolskih časih bogoslovske in modroslovske šole svojo prvo

sv. mašo in klicanje sv. duha vkup imele v prezali semeniški kapeli; pet ali šest let sem pa jo višji in nižji gimnazi ali sam za se posebej ima v farni cerkvi svetiga Ignacia, ali pa še združena, z normalnimi šolami. Tako se je tudi letos godilo. Noviga je pri šolah malo; gimnazi, realka in pa normalne šole vsako leto kaj premenujejo in popravljajo, in skušajo zdaj to zdaj uno: od kar so namreč pot starih popustili, ki je bila še precej uterjena in uglajena, niso še dobili terdne in stanovitne poti, po kateri bi varno in brez spodtikleja in zamude naprej hodili, kar je tudi naravno, ker se novo nastavljen in novo posuta pot ne da na hitrim utrditi n ugladiti. Ktera pot je pa boljši, nekdanja zapušena, ali pa sedajna, po kateri zdaj korakajo, ni lahko razsoditi: nasledki bodo govorili. — Učeniki so v normalnih šolah in v realki ravno tisti, kakor lani; neke male premembe so neznatne. Gimnazi pa je dobil nekaj novih učencikov, med kterimi sta dva duhovna, kar nas veseli; samo za stolico slovenskiga jezika ni med vsimi tukajšnjimi učeniki našiga višjiga in nižjiga gimnazia nobeniga, de bi jo prevzeti hotel ali mogel. Zastran tega sta se lotila dva tukajšna duhovna, verla Slovenca, de bosta na tukajšnjim gimnaziu slovenski jezik letas začasno učila. — Bogoslovcev imamo ako ne popolno, saj za sedajne okolnosti dovoljno število, vseh namreč vkup je 95 (se ve de za štiri škofije); med temi 34 v prvim, 20 v drugim, 16 v tretjim in 15 v četrtem letu.

Naprava gluhonemov pa se vedno bolj povzdiga; letas je dobila še eniga noviga učenika, novomašnika Teržanske škofije, čast. gosp. Karola Mozetiča. Trije duhovni učijo torej gluhoneme, in dva neduhovna gospoda jim pri uku pomagata.

Otrok pa se je letas v Gorici v spodnje šole toliko nabralo, de jih že ne vedo več kam devati; in ni zdavno, kar nim slišal, de so nekteri doma ostati bili prisiljeni, ker ni bilo mogoče, de bi bili v šole vzeti zavolje pomanjkanja prostora.

Čast. g. Francišek Colagnati, fajmošter v Moši blizu Gorice, je o vseh Svetih tega leta v stan pokoja postavljen. Star je 73 let, in duhoven je od leta 1805, torej 48 let v Gospodovim vinogradu se trudil. Gotovo si zasluži, de na večer svojiga življenja odpočije.

Ta mesec je lepa in znamenita knjiga v Gorici na

svitlo prišla, spisana v luškim jeziku pod naslovom: „Santo storico delle principato contee di Gorizia e di Gradisca 4^a. Gorizia, tipogr. Pater-nolli“, to je, obris zgodovine pokneženih grofij Goriške in Gradiškanske. Spisavec je sploh spoštovani Goričan, učen domač zgodovinar, čigar imena se ne prederznem svetu povedati, ker želi še skrit ostati. Akoravno se ta spis tega gospoda ne more ravno med cerkveno slovstvo vverstiti, mialim vender, de ga cerkven list omeniti zamore, ker govori mnogo od nekdanjiga Oglejskiga patriarhata, in od stanu duhovskega pastirstva na Goriškim, ter zamore cerkvenim zgodovinarjem v mnogih rečeh prav dobro služiti. Prodaja se pri omenjenim tiskarju v Gorici po 2 gold. —

Iz Gorice 8. grudna. S. — Zopet Vam moram eno zgubo naznaniti, ki je zadela našo Goriško nadškofijo, g. Martin Balza, fajmošter na Placuti pri Gorici, je 8. dan t. m. mirno v Gospodu zaspal. Rojen je bil v Velikim dolu na Krasu 8. listopada 1788, mašnik od 21. kimovca 1814, je dolgo časa kot fajmošter na Placuti neutrudno delal. Bil je posebin častivec Marie Device, in si je tudi prizadeval, de so njemu izročene duše Mario, nebeško kraljico, bolj goreče častile, ter je v ta namen pred nekimi leti posebno bratovščino v svoji fari vpeljal, ktera vedno veselejši raste. 8. grudna 1852, to je ravno v praznik čistiga spočetja Marie Device, je obolel, in 8. grudna 1853 je svojo dušo Stvarniku izročil, previden z vsimi svetimi zakramenti umirajočih, ki jih je z veliko pobožnostjo prejel. Akoravno bolan, je vender celo leto do poslednjih dni pred svojo smertjo vse dolžnosti fajmoštra zvesto opravljal, pridigal, otroke učil kersanskiga nauka, in daritev svete maše doprinal. Še ta dan pred smertjo je želel v cerkev iti, de bi vidil novo lepo izdelano leseno podobno Matere Božje na stranskim altarlji, ktero so ravno ta dan slovesno posvečili za omenjeno bratovščino naš prevzvišeni knez in nadškof; zadovoljin, de jo je vidil, in v cerkvi pomolil, se je vernil v svoje stanovanje, ki ga ni več popustil. Zaupamo, de Kristusove besede tudi od njega veljajo, ki pravi: „Dobri in zvesti hlapci, ker si bil v malim zvest, te bom čez veliko postavil; pojdi v veselje svojiga Gospoda“. Mat. 25. pogl. — Naj počiva v miru!

Povabilo na naročilo „Danice“ za prihodnje leto 1854.

Leto proti koncu gre: toraj se vsim častitim bravcam in pisavcam za njih podporo priserčno zahvalimo, pa jim tudi v prihodnje Danico prav priljudno priporočimo, ki bo v tem duhu izhajala, kakor dozda. Zlasti častite dopisovavce za „Ogled po Slovenskim“ lepo poprosimo, de bi blagovolili še enacih mikavnih dopisov pošiljati, ki so bravcam všeč in ki se z njimi pomljuje dogodbe pozabljivosti otmejo.

Cerkrene zgodbe bodo mesca prosenca dokončane, ker je neutrudljiva pridnost gospod P. Hicingerja že ves rokapis za natis pripravila.

Danica bo, kakor dosihmal, vsaki četrtek izhajala, in velja v tiskarnici prejemana za celo leto 2 goldinarja, za pol leta 1 goldinar; po pošti, kamor koli pošiljana, velja za celo leto 2 gold. 40 krajc., za pol leta 1 gold. 20 krajc. **Naročnina** se pošilja v oprostilih pismih gosp. **Jožefu Blazniku**, založniku „Danice“.

Poslednjič se prosimo, naročnino **pred ko je mogoče** poslati, de se bodo listi precej v začetku noriga leta poredama dobivali.